І дурний Леандр,
І старий Касандр-
Невдаха,
І меткий П'єро —
На брилі перо
Із птаха,

І ферт Арлекін,
Що вибіг на кін
У масці,
З-під якої, глядь,
Очі блискотять
Як в трясці,-

До-мі-соль-фа-сі,
Танцюють усі
Плав-плавом
І здіймають гам
Перед тим дівчам
Лукавим,

Що мружить до них
Очі, як на гріх,
Зелені,
То надію дасть,
То знов скаже: "Зась,
Шалені!"

Всі ті гультяї
Вплутались в її
Тенета...
За що їм така
Випала тяжка
Планета?

А вона кружля,
Платтячком метля
І надить
Дурників своїх —
Закохає всіх
І зрадить!